

ме гръцкыя патріархъ, направи я още по-жива, по-распалена. Подкрѣпенъ съ евнухытъ на оттоманскыя дворъ, както едно време отъ евнухытъ на византійскыя, той пакъ посма хода на своитѣ грабительства. Първытъ престолы, на които патріархытъ нападнахъ, естествено бѣхъ онѣзи на които еднородство улесняваше неговытъ намѣренія за понататѣкъ. Тѣй, третѣ православны патріаршества — александрійско, антиохійско и іерусалимско, които бѣхъ опазили каноническата си независимостъ, благодареніе на мусулманскытъ побѣды, станяхъ на фанариотизма покорны сателиты (спътници) около голѣмата византійска звѣзда. Сетиѣ иде нападеніето на другытъ престолы, които принадлежатъ и на други едновѣрны, но не и еднородны съ Гърцытъ племена: Българи, Сърбы, Албанцы, Бошнацы, Георгійцы.... На Гръцкото самолюбіе са искаше още да присвои и московскыя престолъ, но както го забѣлжва Карамзинъ въ много мѣста на своята пространна Исторія, токо що отивалъ тамъ отъ Византія нѣкой владыка, Великыйтъ князь накарвалъ да му даждѣ милостиня и го испращалъ назадъ. Едно таквозъ спогождене на Москва съ светытъ ѳ госты отъ Фенеръ, бѣше лесно подъ самоволното правителство на великытъ Князове; но въ земитѣ подчинены на Султана, работитѣ отиватъ съвсѣмъ по другый начинъ. Единъ испроводникъ отъ Цариградскыя Патріархъ дохождаше сѣкогы обиколень отъ Еничеры. За да възпрѣтъ присвоеніята на гръцкыя Патріархъ, нашытъ народны Архіепископы предлагахъ да платѣтъ тѣ на царското правителство тѣзи сумма или този данѣкъ; но Гръцкыйтъ Патріархъ даваше тогачаь едно количество равно или по-голѣмо. Ето единъ примѣръ между хилядата.

По времето на патріарха Іеремія І, който светелствувалъ върху константинополскыя престолъ